

'Het is hier zo saai!'

Daar zit je dan in je kamer in een verpleeghuis in lock-down. Er mag tijdens deze lock-down wel bezoek komen maar helaas niet elke dag. En de activiteiten die vorig jaar nog heel normaal waren zijn er nu niet meer. Want de vele vrijwilligers die de activiteiten mogelijk maken, mogen het verpleeghuis niet meer in. We missen onze vrijwilligers enorm! De handwerkclub, biljartclub, de stijldansmiddag en kerkdienst, om maar eens wat te noemen, zijn er nu niet meer. Onze kerkdiensten kunnen online worden bekeken en er zijn er veel huiskameractiviteiten maar "daar moet je maar net zin in hebben..." De meneer die ik spreek is er wel klaar mee. Hij is klaar met de krant, met tv, met mandala's kleuren. Hij wil naar zijn vrouw maar dat mag niet. Zijn vrouw kan nu niet naar hem toe want het heeft zo enorm gesneeuwd. Ook geen kinderen of kleinkinderen op bezoek. "Het is hier zo saai. Die saaiheid, dat is nog wel het allerergste", vertelt hij.

Op dit moment is het acute gevaar van Corona geweken, de afdeling waar meneer woont is weer Corona-vrij. Maar de beperkende maatregelen blijven van kracht zolang nog niet iedereen twee keer is gevaccineerd. En daar zijn we nog n t niet. Het is een kwestie van volhouden. Dat zeggen zijn vrouw en hij ook telkens tegen elkaar. Hij zou zo graag eens een eindje uit rijden gaan met de auto, zijn vrouw heeft nog haar rijbewijs dus dat kan, en dan ergens leuk gaan zitten. En dan een kopje koffie drinken of iets eten samen. Daar droomt hij nu al maanden van. En ja, iedere maand telt wanneer je de gezegende leeftijd van deze meneer hebt bereikt. Maar hij vindt het voor zichzelf nog best te doen; hij heeft de oorlog meegemaakt, en de watersnood in Zeeland maar zo'n pandemie.... Dat is pas erg! De pandemie die is vooral akelig voor jongeren, vindt hij. Zijn kleinzoon kan nu niet trouwen en daar heeft meneer grote moeite mee. Hij kijkt enorm uit naar dit huwelijk. Hij heeft zelf zo'n goed huwelijk en gunt zijn kleinzoon dit ook. Hij blikt terug en telt zijn zegeningen. Dit helpt om even een lichtpuntje te zien. Mooie dingen kunnen zien, blijkt in de huidige tijd van grote waarde. Dit doet mij denken aan een verhaal over anders kijken:

Martha McCallum (86) beschrijft zo'n ervaring in *What's Worth Knowing*, interviews met mensen tussen de 70 en 100: 'Op een ochtend zat ik aan de keukentafel voor me uit te staren. Het was  n van die wonderige dagen dat de zon steeds achter de wolken verdween en weer tevoorschijn kwam. Plotseling gleed er een zonnestraal over de keukentafel. Hij viel op het kristallen zoutvaatje en er ontstonden allerlei kleuringen en fonkelingen. Het was een van de mooiste dingen die ik ooit gezien heb. Maar weet je, dat zoutvaatje stond al 50 jaar op die tafel!'

Voor de komende tijd hoop ik dat we mooie dingen kunnen blijven zien. Al was het maar tegen de saaiheid van ons bestaan! Zodat we nog  ven kunnen volhouden...

Sabine Pikkemaat

Geestelijk verzorger TMZ Het Dijkhuis.